

סיפורים מהאי יאווה

טאלאגה ווארנה

יאווה מערבית

לפני זמן רב הייתה קיימת ממלכה ביאווה המערבית. שלט בה מלך שנתיניו קראו לו הוד מלכותו פראבו. פראבו היה מלך חכם וטוב לב והודות לו הארץ הייתה משגשגת ולא היו בה רעבים.

כולם היו מאושרים, ורק הצטערו שלמלך ולמלכה אין ילדים. זה צער מאוד את הזוג המלכותי. יועצי המלך, גברים זקנים ונשים זקנות יעצו להם לאמץ ילד, אך פראבו והמלכה לא רצו בכך. "לא, תודה" אמרו "עבורנו בן או בת שלנו טובים מכל ילד מאומץ.

המלכה בכתה בלילות. והמלך החליט לצאת ליער עד ושם להתפלל לאלים. והחלום שלהם התגשם. אחרי חודשים אחדים המלכה נכנסה

להריון ותשע חודשים אחר כך ילדה בת, נסיכה.

כל הנתינים שלחו מתנות לתינוקת, שגדלה ונעשתה נערה יפה.

פראבו והמלכה מאוד אהבו את בתם. הם נתנו לה כל דבר שבו חפצה והנסיכה נעשתה מפונקת. כשלא יכלו לספק את דרישותיה כעסה מאוד ולעתים אמרה דברים רעים. נסיכה אמיתית לא הייתה מתנהגת כך. אך למרות זאת ההורים וכל נתיני הממלכה אהבו אותה מאוד.

מיום ליום הנסיכה נעשתה יפה יותר. לא היו נערות שיכלו להשתוות לה.

לפני שלנסיכה מלאו שבע-עשרה שנים באו נתינים רבים לארמון והביאו לה מתנות. מתנות היו יפות מאוד ומלך פראבו אסף אותן. המתנות היו רבות והמלך שמר אותן במבנה מיוחד, כדי כעבור זמן לחלק אותן בין הנזקקים שבארצו.

רק קצת זהב ואבני חן לקח פראבו לצורף. "אנא, עשה מחרוזת יפה לבתי" אמר פראבו.

נשברה. כל אבני החן התפזרו על האדמה. איש לא יכול היה להוציא הגה מפיו. האנשים מעולם לא תארו לעצמם שהנסיכה האהובה עליהם תוכל לעשות דבר כה אכזרי. איש לא דיבר.

פתאום, תוך השתיקה נשמע הבכי של המלכה. כל הנשים שנוכחו התחילו לבכות אף הן, ותוך רגע כולם בכו. ואז קרה נס. גם האדמה התחילה לבכות. מתוך האדמה נבע מעיין שיצר בריכת מים. הבריכה גדלה והפכה לאגם שבו שקע כל הממלכה.

היום האגם כבר לא גדול כמו קודם. זהו רק אגם קטן. אנשים קוראים לו "טאלאגה ווארנה" שפירושו "אגם הצבעים". הוא נמצא בפוצאק, יאווה המערבית. ביום בהיר האגם מלא צבעים מרחיבים. הצבעים באים משמיים ומצללי היערות, צמחים, ופרחים שמסביב. אך הזקנים טוענים שהצבעים הם ממחרוזת של הנסיכה שמונחת בקרקעית האגם.

"ברצון רב, הוד מלכותו" ענה הצורף. הוא עבד עם כל הלב ולפי מיטב יכולתו. הוא רצה להכין מחרוזת היפה ביותר שבעולם כי אהב מאוד את הנסיכה.

הגיע יום הולדת של הנסיכה. האנשים התאספו בשדה שלפני הארמון. כאשר המלך והמלכה הופיעו התקבלו בתשואות. פראבו והמלכה בירכו את נתיניהם. התשואות נעשו חזקות עוד יותר כאשר הופיעה הנסיכה. כולם התפלאו מיופיה.

פראבו קם מכיסאו. אחת מנשי החצר הגישה לו כרית קטיפה ועליה מחרוזת נהדרת. פראבו לקח את המחרוזת ואמר "בתי היקרה, היום אני נותן לך את המחרוזת. היא מתנה מכל אנשי הארץ שלנו. הם אוהבים אותך מאוד והם נתנו לך אותה כדי לבטא את אושרם, כי את גדלת היום להיות לאישה. אנא, ענדי את המחרוזת."

הנסיכה לקחה את המחרוזת, הביטה עליה וקראה "אינני רוצה אותה! היא מכוערת!" וזרקה את המחרוזת על הארץ. המחרוזת

טימון מס

יאווה מרכזית

לפני זמן רב חי זוג איכרים. הם גרו בכפר קרוב ליער גדול. הם חיו באושר, אך לא היו להם ילדים. כל יום התפללו לאל שיתן להם ילד.

יום אחד עבר לידם ענק. הוא שמע את תפילתם ואמר "הנה זרע של מלפפון. זרעו אותו ותיולד לכם בת."

"תודה לך, ענק נדיב" ענו השניים. "אבל תנאי אחד יש לי" אמר "כשתגיע לגיל שבע-עשרה אתם תתנו לי אותה."

האיכרים רצו כל כך בילד שהסכימו לכך בלי לחשוב יותר.

הם זרעו את הזרע ודאגו להשקות ולטפל בו יפה. כעבור זמן על הצמח הופיע מלפפון. הוא נעשה גדול מיום ליום וכשהיה כבר בשל הם קטפו אותו. הם פתחו אותו בזהירות ומצאו בו תינוקת נהדרת.

לשמחתם לא היה קץ. הם קראו לילדה "טימון מס" שפירושה "מלפפון זהב".

עברו שנים וטימון מס גדלה ונעשתה נערה יפה. ההורים היא מאוד גאים בה. אך כאשר מילאו לה שבע-עשרה שנה פחד אחז בהם. הענק בא לקחת את בתם. האיכר השתדל לא להראות את התרגשותו. "רק רגע" אמר "טימון מס משחקת בחוץ. אקרא לה מיד." הוא הלך לבתה ואמר "ילדתי, קחי זאת" כשהוא נותן לה שקית קטנה "הענק רוצה לקחת אותך מאיתנו, אך זה יגן עליך. ועכשיו רוצי כמה שאת רק יכולה."

טימון מס רצה משם. ההורים הצטערו מאוד שהיא עוזבת, אך הם לא רצו שהענק יטרוף אותה. בינתיים הענק המתין זמן רב מדי. הוא נעשה אי-סבלני. הוא הבין שהאיכרים שיקרו לו. אז במכה אחת הרס את ביתם והתחיל לרדוף אחרי טימון מס.

הוא רץ אחריה והתקרב אליה יותר ויותר. ואז היא לקחה חופן מלח מהשקית ופיזרה מאחוריה. פתאום ים גדול הופיע ביניהם.

יכול היה לנשום ובסוף טבע.
טימון מס ניצלה עכשיו. היא חזרה אל הוריה
ששמחו מאוד כשראו אותה בריאה ושלמה.
הם הודו לאל שהציל את בתם.
מאז טימון מס חיה בשלום עם הוריה, בלי
פחד.

הענק היה צריך לשחות כדי להשיג אותה.
טימון מס רצה מהר, אבל הענק כמעט והשיג
אותה. אך היא הוציא צנון מהשקית וזרקה
עליו. הצנון גדל ליער סבוך והענק נתפס בו.
עצים קוצניים פגעו בו והוא צעק מרוב כאב.
בינתיים טימון מס יכלה להמשיך ולברוח.
אך הענק היה חזק מאוד. הוא התגבר על
היער והמשיך אחרי טימון מס וכמעט ותפס
אותה. ואז היא הוציאה מהשקית זרעי מלפפון
וזרקה מאחוריה. הזרעים הפכו לשדה
מלפפונים גדול עם פרי גדול וטרי. הענק,
שהתעייף מאוד מהרדיפה התחיל לאכול את
המלפפונים. הוא אכל הרבה מהם, התמלא
ונרדם. בינתיים טימון מס המשיכה לרוץ אבל
גם היא התעייפה מאוד. מה שיותר גרוע,
הענק התעורר והמשיך ברדיפה.
ואז טימון מס זרקה את הדבר האחרון שהיה
לה בשקית, קערת רוטב סמיך. והרוטב הפך
לביצה גדולה ועמוקה. הענק התחיל לשקוע
בה אך בידיו כמעט ותפס את טימון מס. אלא
שהביצה משכה אותו למטה. הוא נבהל, לא